

Lorri Dudley

Flet
GEHEIM
van de
HERTOOG

De Caribische eilanden 1

Nevis, British Leeward Islands

1814

... Waarom heb je niet eerder iets over je ziekte geschreven? Moet je nu zo onverschillig blijven doen over je leven? Ik stuur Georgia en je zus met het volgende schip naar Nevis. Het zal je wellicht opvallen dat Georgia veranderd is...
Van Nora Lennox aan haar echtgenoot Fredrick Lennox in de Leeward Islands

‘Aanleggen!’ riep de kapitein. Voeten schuifelden over het bovendek en het gebrom van mannenstemmen was hoorbaar.

Georgia Evelyn Lennox streek de rok van haar mooiste mousseline reisjapon glad. Ze had juist deze lichtroze jurk speciaal bewaard voor de dag dat ze zou aankomen op Nevis. Nu schikte ze de mouwen met dezelfde zorg als waarmee een ridder zijn wapenrusting klaarmaakt voor de strijd.

Ze droeg deze japon niet om indruk te maken op een specifiek iemand, zeker niet op haar vader. Roze jurken waren haar harnas geworden. Haar bonnet, verfraaid met roze zijden bloemen, was haar helm. En haar waaier of haar met strookjes en kantjes versierde roze parasol fungeerde als haar schild.

Ze trok haar bijpassende roze handschoenen aan, hing haar parasol over haar arm en inspecteerde zich zo goed als ze kon in haar kleine handspiegeltje, op zoek naar zwakke plekken in de roze wapenrusting. Tevredengesteld opende ze de deur, maar bleef op de drempel staan.

‘Tante Tessa, zo te horen naderen we Nevis. Ik klim naar boven om de kapitein te spreken. Hebt u iets nodig?’

‘Droog land,’ mompelde tante Tessa onder de dekens.

Georgia gniffelde. ‘Ik zal mijn best doen.’

Tante Tessa draaide zich om en trok de deken van haar gezicht. ‘Ik voel me vandaag warempel ietsje beter. Ik moet alleen goed uitrusten.’

‘Dan zal ik u met rust laten.’ Georgia stak haar kin in de lucht, blij om uit haar bedompte hut te zijn. Tante Tessa, met wie ze tijdens de hele reis een kamer had gedeeld, had al die tijd last gehad van een zwakke maag.

Georgia deed haar best om zich heldhaftig voor te doen, maar tijdens het verzorgen van haar tante in de slecht verlichte hut was haar verbeelding op hol geslagen. Wat zou ze aantreffen als ze Nevis bereikten? Hoe dicht bij de dood lag haar vader? Hoe moest ze voor hem zorgen? Afgezien van tante Tessa de laatste dagen de pot aanreiken had ze geen ervaring met ziekenverpleging.

Ze drukte zich tegen één kant van de corridor toen een zeeman langs haar heen drong en klom de resterende trappen op. Zonnestralen verwarmden haar gezicht en ze ademde de zilte lucht diep in. De enkele kostbare uren per dag dat ze naar het dek ontsnapte, maakten dat ze niet gek werd. Ze schudde de lagen van haar roze reisjapon uit, meer om de lucht te laten circuleren dan om overgebleven kreukels te verwijderen.

‘Laat de hulpboot zakken bij de achterplecht!’ schreeuwde de kapitein tegen de bemanning die de dolboorden bewerkte.

Boven haar hoofd krijsten de zeemeeuwen, een teken dat het schip land naderde. Georgia’s ogen wenden aan het zonlicht. En ja hoor, over bakboord rees een strook land uit zee omhoog tot een monsterlijke piek. Wolken hingen laag om de berg en verduisterden het uitzicht op de top. Zeegroen water schitterde in het licht van de zon.

Haar mond viel open en ze hapte naar adem. Er was in heel Londen geen japon te vinden die de spectaculaire kleur van de

zee ving. Hoewel ze nog maar even aan dek was, werd haar huid warm in de zon en door de vochtigheid braken zweetpareltjes uit op haar voorhoofd. Ze opende haar roze parasol, hield hem boven haar hoofd en liep op de kapitein af om te wachten op een gelegenheid hem aan te spreken.

Een zeeman salueerde naar de kapitein en haastte zich weg om zich aan zijn taken te wijden.

Georgia stapte naar het roer. 'Is dit de kust van Nevis?'

De door het leven op zee verweerde, lederachtige huid van de man rimpelde bij zijn ooghoeken. 'Dat is Nevis, mijn beste juffrouw, en uw definitieve bestemming. We sturen een paar mannen om met de Marshall te praten voordat we u bij de hulpboot brengen.'

Georgia bleef aan dek, nam het uitzicht in zich op en zoog diepe, versterkende ademteugen naar binnen. Ze keerde haar rug naar de zon, oostwaarts in de richting van Engeland. Ze kon alleen maar bidden dat de ontijdige ziekte van haar vader haar kansen bij de graaf van Claremont niet had verknoeid. Haar maag maakte een duik bij de val van elke golf en ze kneep haar vingers in het handvat van haar parasol om haar handen niet te laten trillen. Tegen de tijd dat ze haar onstuimige emoties onder controle had, kwam de bemanning terug van land en klom weer aan boord.

'Zo te horen is er een grote storm op komst, kapitein.' Een bemanningslid met een rood gezicht dat zojuist aan boord was gekomen, naderde de kapitein. 'Volgens de Marshall hebben ze alle tekenen gezien. De zee is de laatste tijd zo kalm geweest als een kom soep en de vissen sprongen het net in, maar nu is de wind aangetrokken en je kunt die golven voelen rijzen.'

Een lichte bries speelde met Georgia's bonnet, kietelde de haartjes op haar armen en trok aan haar parasol.

De kapitein keek naar de weervaan en stak zijn hand uit naar zijn kijker. Hij trok de telescoop open en draaide die in de richting van de wind. Georgia volgde de blik van de kapitein en tuurde, maar afgezien van een dunne streep witte veervormige

wolken aan de horizon, was de lucht blauw.

‘Laten we vlug wezen!’ riep de kapitein. Hij wendde zich tot Georgia en zei: ‘Mijn excuses, juffrouw Lennox, maar we zullen snel afscheid moeten nemen. Alle geluk voor u op Nevis. U kunt beter naar beneden gaan en uw koffers inpakken. Mijn mannen zullen ze inladen wanneer u klaar bent.’

Georgia’s hart begon sneller te kloppen toen ze zich beneden-deks begaf. Spoedig zou ze voet aan land zetten, weg van de stinkende, krappe ruimte op de boot. Ook zou ze de veiligheid van de boot achterlaten om haar vader onder ogen te komen. Hoe zou hij zijn na zes jaar? Zouden zijn ogen nog dansen van vrolijkheid, zoals vroeger?

Ze knarsetandde. Het deed er niet toe. Hij had ervoor gekozen om weg te gaan. Hij had haar en haar familie in de steek gelaten en niet eens de moeite genomen om te schrijven. Ze was hier om hem te verplegen tot hij beter was, en dan zou ze het volgende schip terug naar Londen nemen.

Ze legde een hand op de bobbel onder de dekens en zei tegen haar tante die daar lag: ‘Het is tijd om onze spullen te pakken. We gaan spoedig aan land.’

Tante Tessa draaide zich om en een traan van vreugde gleeed over haar gerimpelde wang. Het arme mens leek een verwelkte bloem. Haar grijze haar hing om haar groenige gezicht.

Georgia bewoog haastig door de krappe hut om hun spullen bij elkaar te zoeken. Nadat ze een hutkoffer had gevuld, knielde ze neer om hem af te sluiten, maar haar vingers trilden te hevig en de sleutel viel met een tik op de vloerplanken.

Tante Tessa knielde naast haar neer en raapte hem op. ‘Hier, laat mij maar. Het wordt tijd dat ik eens iets nuttigs doe. Wat een reisgenoot bleek ik te zijn.’

Georgia lachte, meer om de spanning die in haar opwelde los te laten dan om het grappige aan haar tantes woorden.

Zelfs de schemerige ruimte kon het medelijden in tante Tessa’s ogen niet verhullen. ‘Het is normaal dat je zenuwachtig bent om je vader te zien na zoveel tijd. Je bewijst hem een grote

dienst door te komen.’ Glimlachend klopte ze op Georgia’s hand. ‘Ik kan in elk geval niet wachten tot hij ziet wat een mooie vrouw je bent geworden. Je bent nu tweeëntwintig. Niet het jonge meisje dat hij heeft achtergelaten.’

Nee. Dat ben ik zeker niet.

‘Hij houdt van je, Georgia.’ Een zwakke glimlach speelde om tante Tessa’s mond.

Georgia dwong zich om terug te lachen. *Als hij van me hield, dan was hij gebleven.*

Terwijl Georgia zich verder klaarmaakte om van boord te gaan, hoorde ze haar moeders woorden in haar hoofd. *Hij is stervende, en hij is alleen. Hij wil het goedmaken. Het is je plicht als dochter om er voor hem te zijn.*

Maar hij wilde haar niet. Iemand die van haar hield zou niet weggaan en de halve wereld over reizen op het moment dat ze hem het hardst nodig had.

Er werd op de deur van de hut geklopt. Twee potige mannen kwamen zonder een woord binnen en begonnen hun hutkoffers naar het bovendek te zeulen. Ze glimlachte toen tante Tessa zwaar aan de arm van een van de zeemannen hing en maar bleef babbelen over het afschuwelijke slingeren van de afgelopen nacht.

Georgia hield haar pas in. Of ze er klaar voor was of niet, ze stond op het punt haar vader te ontmoeten. Spoedig zou ze weten of hij nog de vader was die ze vanaf haar kindertijd had vereerd, of de onverschillige man die weggelopen was zonder om te kijken, zonder zelfs de moeite te nemen om te schrijven.

Boven aan dek was chaos uitgebroken. Mannen draafden rond, verzegelden de luiken, dekten ze af met zeil en spijkerden de afdekking vast met houten latten. Hulpboten vol handel werden opgehaald en neergelaten, zeelui haastten zich om spullen weg te bergen in scheepskisten. De kapitein blafte bevelen en scheepsmaten botsten tegen elkaar op in hun haast om de zeilen klaar te maken om te hijsen. In het rumoer verloor Georgia de

mannen met haar koffers uit het oog, maar de eerste stuurman pakte haar elleboog vast.

‘Mevrouw, u moet opschieten. Uw boot wacht.’

Ze had moeite om zijn grote stappen bij te houden.

‘Laat me onmiddellijk los!’ schreeuwde tante Tessa verderop.

Georgia beet op haar lip om niet te lachen toen een gespierde man tante Tessa optilde en haar naar de reling droeg. De oudere vrouw gilte toen hij haar in de armen van een ander bemanningslid in de hulpboot liet vallen. Zelfs Georgia hapte naar adem toen haar tante door de lucht zeilde. Toen wendde hij zich tot Georgia.

‘Ik kan het zelf wel.’ Ze hief een hand om hem van zich af te houden. Hij trok een wenkbrauw op en had de brutaliteit om te grijnzen.

Ze stapte naar de rand van het schip, boog zich eroverheen en stak haar hand uit naar het bemanningslid in de hulpboot. Ze verstijfde toen de man zijn handen om haar middel sloot en haar op de houten zitplaats gooide als een jasje op een kapstok. Haar maag kwam omhoog in haar keel toen de boot zonder waarschuwing zakte. Telkens als het bootje met een schok tot stilstand kwam, hapte ze naar adem, haar hart bonsde in haar borst als een houten hamer.

De boot kwam met een plons in het water terecht, een nevel van druppels sproeide op haar haar en gezicht. Georgia veegde ze weg met de rug van haar gehandschoende hand. De roeiers gromden bij elke slag en het zweet stroomde langs hun rode gezichten. En bij elke slag walmde de krachtige stank van ongewassen lichamen onder haar neus. Ondanks een paar warme golven die tegen de zijkant van de boot sloegen, verliep de rest van de reis naar de kust zonder incidenten.

Boven de branding groeide het landschap toen de boot de kust naderde. Het was alsof de wereld die ze kende van tinten grijs ineens veranderde in kleur. Het zonnige strand vormde een scherp contrast met de sombere, grijze achtergrond van Londen. Een kleine groep mensen stond op de kade te wachten

tot nog meer goederen werden uitgeladen.

Verderop was de hoofdstraat achter de haven geflankeerd met een rij dicht op elkaar staande winkels. Sommige waren kleine hutten, maar de meeste waren stenen bouwwerken met houten verdiepingen die in vrolijke kleuren waren geverfd. Alle ramen waren voorzien van luiken, sommige opengehouden met stokken. Palmbomen – Georgia wist alleen dat ze zo genoemd werden omdat ze ze in boeken en op schilderijen had gezien – zwaaiden in de wind. Ze waagde een blik op de hoge Mount Nevis, die boven de stad opdoemde als een kolossale groene schaduw.

De hulpboot bereikte de brekers en een van de mannen klom eruit. De golven doordrenkten zijn laarzen en broek terwijl hij de boot op de kust hees. Een ander bemanningslid viste haar uit de boot en liet haar op het zandstrand ploffen. De zolen van haar wandelschoenen zonken in het zachte zand toen ze wachtte tot haar tante van boord kwam. Tante Tessa's voeten raakten nauwelijks de grond of nog meer mannen sprongen uit de boot en duwden hem terug in het water.

Een windvlaag trok aan haar rokken en bonnet. Georgia legde haar handen om haar mond en schreeuwde naar de mannen: 'Zullen we hier wachten tot onze hutkoffers worden afgeleverd?'

De wind of het geluid van de beukende golven slokte haar vraag op. De mannen hingen aan de riemen, worstelend om de hulpboot achter de branding te trekken.

Dat waren ze waarschijnlijk van plan. Langzaam draaide ze zich om naar het eiland Nevis.

Mannen en vrouwen met donkere huiden, waarschijnlijk inheemsen of Afrikaanse slaven, laadden op hun gemak de lading op het strand in wagens en karren. Vergeleken met de bedrijvigheid op de boot kuierde iedereen op de kleine kade in een slakkengangetje voort.

'Wees daar voorzichtig mee, man! Die vracht is meer waard dan jij ooit zult zijn.' Een Engelsman met een bol hoofd

schreeuwde tegen een slaaf die krom liep onder het gewicht van een zware last. Met een zakdoekje met een randje van kant veegde de Engelsman het zweet van zijn voorhoofd. Hij liet zijn rijzweep door de lucht knallen en de jongen sprong uit de weg, waarbij hij de vracht bijna liet vallen.

Georgia wendde zich af, ze kon het niet aanzien wat er verder zou gebeuren.

De hulpboot naderde de zijkant van het schip en de mannen haakten de touwen vast om hem weer op te laten hijsen. De koude wind trok aan de koordjes van haar hoed en ze drukte er een hand op om hem op z'n plaats te houden. De wind verfriste haar warme huid waar de zon op brandde, maar maakte haar parasol onbruikbaar.

'Wat een geluk dat we aan land zijn.' Tante Tessa sloot haar ogen en sloeg haar armen om zich heen. 'Ik beloof plechtig dat ik nooit meer een voet in zo'n geniepig vaartuig zal zetten.' Ze tuurde naar haar laarzen die dieper in het zand zonken.

Haar tante leek te overwegen zich op haar knieën te laten vallen en de grond te kussen. Georgia perste haar lippen op elkaar om een glimlach te verbergen.

'Ik denk dat ik op die rots ga zitten uitrusten en wachten op je vader. Hij zal wel voor een rijtuig gezorgd hebben voor ons.'

Tante Tessa schortte haar rokken op, ploeterde door het zand en plofte neer op een groot rotsblok midden op het strand. Met een diepe zucht van verlichting waaide ze zich koelte toe.

Georgia schudde haar hoofd. Haar arme tante had een hoge prijs betaald om de Atlantische Oceaan over te steken. Hopelijk zou de terugreis minder ellendig zijn.

Georgia's nek prikte, ze had het gevoel te worden gade-geslagen. Langzaam draaide ze haar hoofd om.

Een vreemde man stond vijftig meter verderop voor een open wagen, zijn witte overhemd plakte aan zijn gespierde borst en armen. Zijn gezicht was gladgeschoren en zijn bruine haar waaide op in de wind. Een crèmekleurige kniebroek sloot om zijn bovenbenen toen hij een gelaarsde voet op een rotsblok

plantte. Hij had zijn jasje over zijn schouder geslingerd en speurde de kust af alsof hij de chaos in zich opnam. Zijn blik kruiste de hare.

Georgia wendde haar ogen af. Een windvlaag tilde haar hoed op en streek langs haar haar toen ze haar blik weer op het schip richtte.

De bemanning hees de kleine boot aan dek. Waren ze haar hutkoffers vergeten?

Ze rende langs het strand naar het schip en zwaaide met haar armen. ‘Wacht! Mijn spullen. Jullie zijn mijn hutkoffers vergeten. Laat de hulpboot weer zakken en breng ze onmiddellijk hierheen!’

De mannen repten over het dek en Georgia keek uit naar iemand – iets – om hun aandacht te trekken.

Er klonk een luide plons. Ze speurde het water af om te zien wat er overboord was gevallen. Een van haar hutkoffers dook op aan de oppervlakte van de heldere oceaan. Al haar bloed trok weg uit haar gezicht. Alles in die koffer zou bedorven zijn. Onmogelijk te herstellen. Nog een hutkoffer verscheen over de reling en stortte in de diepten van de oceaan. *Haar kleren!* Ze gilte en rende naar de rand van het water. ‘Neeeeeeee! Mijn japonnen! Mijn jurken!’

Georgia’s borst zwoegde alsof er een zwaar gewicht op haar drukte. *Dit kan niet waar zijn.*

Ze rende naar een man die naast een grote vrachtkist stond en getallen op een stuk papier schreef. Ze trok aan zijn arm. ‘Zeg alstublieft dat ze moeten stoppen. Dat zijn mijn spullen die ze in het water gooien!’

De man keek om en zag nog een hutkoffer met een klap op het oceaanoppervlak landen, onderduiken en dan weer bovenkomen om vervolgens tussen de golven te blijven dobberen. Hij duwde zijn bril goed en tuurde naar haar, toen schudde hij zijn hoofd. ‘Sorry, juffrouw, maar er is storm op komst. De kapitein zal nergens voor stoppen. Kijk daar.’ Hij wees met de punt van zijn ganzenveer. ‘Hij laat nu de zeilen hijsen. Hij gaat

proberen de storm voor te wezen. Anders kan hij zijn hele schip verliezen aan die rotsen daar.’

Hij wees naar een uitsteeksel van puntige rotsen die uit het water oprezen. Een kolossale golf beukte erop in en slingerde een enorme witte nevel de lucht in. Het zeeschuim waaierde uit in een windvlaag.

Nog twee hutkoffers wankelden op de rand van de reling van het schip en Georgia sloeg haar handen voor haar mond toen ook die zeven meter naar beneden vielen en in het water plonsden. Haar parasol gleed uit haar hand toen ze zich tot tante Tessa wendde. ‘Ziet u wat ze doen? Onze spullen.’ Tranen prikten in haar ogen en haar borst zwoegde bij elke hijgende ademhaling.

Haar tante staarde met grote ogen naar de hutkoffers die langzaam onder het wateroppervlak verdwenen. ‘Lieve help. Dit is nogal onverwacht.’

Harrison Wells richtte zich op en vouwde zijn jasje over zijn arm. De keurig verzorgde, chique schoonheid die op het strand stond, van top tot teen gekleed in een lichte tint roze, paste niet bij de beschrijving die Fredrick Lennox van zijn dochter had gegeven: een wildebras van een meisje, onverzorgd en ongepolijst, met witgouden haar. Haar bonnet bedekte haar hoofd zodat hij de kleur van haar haar niet kon vaststellen, maar deze verfijnde, keurige dame kon het onmogelijk zijn. Fredrick sprak over zijn geliefde, onstuimige dochter als over een zoon.

Ze hield haar schouders naar achteren en haar kin hoog geheven in een koninklijke houding terwijl ze de mannen nakeek die naar het schip terug roeiden. Haar welvingen versmalden tot een piepklein middelje dat hij waarschijnlijk met zijn handen zou kunnen omspannen. Ondanks de hitte omklemden haar fatsoenlijk gehandschoende handen de parasol voor haar, maar de frisse wind maakte het onmogelijk zo’n ding te gebruiken.

Ze tuurde naar de kade, naar de schaars geklede slaven die zwoegden om de voorraden voor hun meesters in te laden, maar toen wendde ze zedig haar ogen af.

Het kon Fredricks dochter niet zijn. De enige andere vrouw die van dat schip was gestapt, was echter een bezadigde dame, veel te oud en te broos om Fredricks jongste kind te zijn. Hij had geen andere opties, daarom zette hij zich af van de rots en stapte op het zandstrand. Hij zou het haar ronduit vragen.

Toen zijn laarzen in het zachte zand wegzonken, zag hij haar zwaaien naar het vertrekkende schip en iets roepen, naar hij aannam *bon voyage*, maar de wind verwaaide haar woorden. Ze rende naar de rand van het water en zwaaide furieus met beide armen. Zijn kaak spande. Had ze gevoelens ontwikkeld voor een van de zeelui? Een onnozel grietje dat dacht dat ze half verliefd was op een man die in ieder stadje een ander schatje had, zou het niet redden op dit eiland.

De vrouw tilde haar rokken op en waadde de zee in. Hij schudde zijn hoofd en mompelde: ‘Arm kind, ze is getikt en staat met een voet in het gekkenhuis.’

Als ze verstand in haar hoofd had, zou ze het opgeven en terugkomen. Het water kwam tot haar knieën. Het lawaai op de kade nam af toen andere mannen de gebeurtenissen reikhalzend gadesloegen. Ze zou elk moment omdraaien.

‘Georgia!’ De bezadigde vrouw rechtte haar rug. ‘O, lieve help, Georgia, kom terug. Je zult verdrinken.’

Georgia. Harrison klemde zijn kaken op elkaar. Fredricks jongste dochter heette Georgia.

God, ik probeerde een goede daad te doen voor een vriend. Maak dit alstublieft niet moeilijk.

Een golf beukte neer en sloeg haar bijna omver. Het gewicht van haar doorweekte rok alleen al zou haar laten verdrinken.

Geen van de mannen op de kust deed een poging achter haar aan het water in te gaan.

Harrison stapte naar de rand van het water. Zijn laarzen zonken in het natte zand. Op zijn meest bestraffende toon

schreeuwde hij: 'Juffrouw Lennox, kom terug of de onderstroom trekt u mee de zee in.'

Misschien zouden zijn woorden haar genoeg angst aanjagen om om te draaien. Maar ze waadde steeds dieper.

Alle mensen! Als hij geweten had dat hij moest zwemmen, had hij zijn mooie hoge laarzen met de kwastjes niet aangetrokken.

2

... Ik ben dankbaar voor de kans met Georgia mee te reizen. Ik kan verandering van omgeving goed gebruiken, want sinds Richards overlijden is dit eenzame herenhuis veel te groot voor mij alleen.

Lady Pickering aan haar schoonzuster lady Nora Lennox

Harrison liet zijn hoed en jasje op een hoopje in het droge zand vallen. 'Juffrouw Lennox!' schreeuwde hij met de strenge stem die hij altijd opzette om zijn zoon een standje te geven. 'Kom onmiddellijk terug.'

Toen ze niet eens over haar schouder keek, stapte hij het lauwe water van de oceaan in. Hij gromde laag in zijn keel toen het water in zijn laarzen liep. Hij zou ze hebben uitgetrokken als het kon, maar dat duurde te lang terwijl de vrouw verder de golven in waadde. Hij ploeterde de golven in en het zoute water stroomde langs zijn knieën.

De golven duwden juffrouw Lennox terug en de doorweekte stof van haar jurk vertraagde haar tempo. Hij keerde zich opzij toen een golf zijn geitenleren broek doordrenkte en donkergeel van kleur maakte. Toen de golf passeerde, drong hij naar voren en haalde haar makkelijk in. Haar bonnet bungelde losjes op haar rug en haar doorweekte gouden haar glansde in de zon. Dit was beslist Fredricks dochter.

'Wie hij ook was, hij is nu weg.' Hij keek op naar het schip dat al mijlen uit de kust was. 'Hij is het niet waard om zelfmoord voor te plegen.'

Ze keek met een ruk om. Haar ogen werden groot toen ze

hem zag en ze schreeuwde boven het lawaai van de bulderende golven uit: 'Help me mijn koffers te redden!'

Harrison, die nu op een armlengte afstand van haar af was, bleef abrupt staan. *Koffers?* Een golf vormde schuimkoppen en een groot bruin voorwerp dobberde in het midden op en neer. 'Wat doen uw koffers in de oceaan?' Hij wist het antwoord zodra hij de vraag had uitgesproken. De kapitein wilde de dreigende storm voor zijn. Harrison had zich te veel gefocust op het zoeken naar Fredricks jongensachtige dochter om het te merken.

Ze keek hem over haar schouder woedend aan met ijzige blauwe ogen die zelfs het lauwe water van de Cariben konden verkillen. 'Hoe kon ik begrijpen wat die ellendige bemanning bezielde? Ik weet alleen dat alles wat ik bezit naar de bodem van de oceaan zinkt.'

Ze leunde naar voren alsof ze naar de zinkende bagage toe wilde zwemmen, maar hij deed een uitval en greep de achterkant van haar jurk vast om haar op haar plaats te houden.

'Laat me los.'

Ze wurmde en duwde zijn hand weg, maar haar inspanningen werden gedwarsboomd door een hoge golf die over hen heen beukte en haar lichaam tegen het zijne drukte. Druppels water hingen aan haar lange wimpers en dropen van haar volle roze lippen. Ze veegde het water weg met haar hand.

'Laat me los.'

'Juffrouw Lennox, u verdrinkt voordat u bij uw koffers bent.'

Ze spatelde harder. 'Ik ga niet op dit verlaten eiland wonen zonder mijn bezittingen.'

'Het zijn maar spullen. Laat ze gaan. U kunt meer kopen.'

'Nee.' Ze schudde haar hoofd, druppels water regenden uit haar haar. 'U begrijpt het niet.'

Een nieuwe golf beukte neer. Harrison sloeg een arm om haar middel en vocht om hen beiden overeind te houden.

'Ik heb ze nodig. Mijn japonnen, mijn linnengoed, mijn persoonlijke eigendommen, die zijn wie ik ben.' Ze ramde een elleboog in zijn maag.

‘Oef.’ Het geluid ontsnapte hem voordat hij het kon tegenhouden. Hij greep haar gezicht tussen zijn vingers en dwong haar hem aan te kijken. ‘Genoeg. Ik ga niet staan toekijken hoe u door uw dwaasheid in een watergraf wegzinkt.’ Hij tilde haar op en droeg haar spartelende lichaam naar de kust. Elke stap was een worsteling door zijn volgelopen laarzen en haar doorweekte rokken, maar de golven hielpen hem; ze sloegen tegen de achterkant van zijn bovenbenen en duwden hem vooruit.

Ze brulde vernietigende opmerkingen in zijn oor en stompte met haar vuist tegen zijn borst, zodat hij zijn evenwicht verloor en een agressieve golf hen bijna onder de kolkende wateren beukte.

Hij viel voorover en zij gilde. Haar armen vlogen om zijn hals en knepen of haar leven ervan afhing, zodat hij bijna gewurgd werd. Op het laatste nippertje rukte Harrison zijn voet naar voren en hees zich overeind. Zijn lippen smaakten naar zout water en zijn moeizame ademhaling deed pijn in zijn longen.

Tegen de tijd dat hij haar op de kust neerzette, brandden zijn schouders van de inspanning. Haar doorweekte rokken moesten driehonderd kilo wegen.

Hij stond gebogen om meer lucht in zijn longen te krijgen, starend naar het zand en zijn bedorven laarzen.

Pets! Haar natte gehandschoende hand sloeg tegen zijn wang, waardoor zijn hoofd opzij klapte.

‘U had het recht niet. Geen enkel recht.’

Harrison schudde zijn hoofd om het helder te krijgen en richtte zich op tot zijn volle lengte. Hij was razend, maar beheerste zich met moeite.

Ze stond voor hem, haar borst zwoegde met snelle, boze stootjes, haar natte haar plakte aan haar wangen. Ze keek hem dreigend aan met een opstandige stand van haar kaak terwijl waterdruppels over haar ogen, neus en kin stroomden. ‘U had me kunnen helpen. Ik was er bijna. Nog een paar meter en ik had ze gehad.’

‘En wat zou u dan hebben gedaan?’

‘Ik zou ze vastgehouden hebben tot ze me terug zouden drijven naar de kust.’

‘Of de zee in.’

Ze perste haar lippen strakker op elkaar. ‘Iemand zou me te hulp zijn gekomen.’

‘Ja, en die iemand was ik, voor alle dankbaarheid die het me heeft opgeleverd.’

Ze gooide haar handen in de lucht en stampte naar de vrouw toe die nog op het rotsblok zat. ‘Kom op, tante Tessa. Laten we mijn vader gaan zoeken en maken dat we uit de buurt komen van die gek.’

Juffrouw Lennox keek naar de kleine kade, maar de meeste handelaars hadden hun goederen ingeladen en waren weg. ‘Hebt u vader gevonden?’

De tante ging rechter op zitten en trok haar sjaal weer over haar schouders. ‘Nee, kind, ik heb hem niet gezien.’

Nog steeds druipend als een doorweekte vlag speurde juffrouw Lennox het strand, de kade en de weg af, op zoek naar een spoor van haar vader. Ze fleurde op toen ze een man met een donkere huid zag, die op blote voeten en met opgerolde broekspijpen het strand afzocht. Ze benaderde de man. ‘Neem me niet kwalijk, hebt u meneer Fredrick Lennox gezien, of weet u waar ik hem kan vinden?’

De man sprak een zwaar eilandjargon en er speelde een lachje om Harrison's mond toen ze vreemd opkeek. Haar ogen werden groot als twee open parasols.

‘Wat zegt u?’ Dit keer boog ze zich naar hem toe en concentreerde zich aandachtig op zijn lippen.

De strandjutter herhaalde dezelfde zin en antwoordde haar in een mengeling van creools en Caribisch dat meneer Lennox een paar kilometer verderop woonde, in de rimboe, zoals de eilanders het landelijk gebied noemden.

Juffrouw Lennox knipperde met haar ogen. ‘D-dank u,’ prevelde ze en ze haastte zich met een verdwaasd gezicht naar haar tante terug.

‘Ik weet dat die man Engels sprak,’ ze schudde haar hoofd tegen de oudere dame, ‘maar ik heb geen flauw idee wat hij tegen me zei.’

Harrison lachte besmuikt.

‘Misschien kun je het die aardige heer vragen die je gered heeft? Je scheen een praatje met hem begonnen te zijn.’

De doorweekte juffrouw Lennox snuffte hooghartig en liet haar ogen weer over de kade glijden, waarschijnlijk in de hoop dat iemand anders haar van dienst kon zijn. Ze draaide zich weer om, stak haar kin in de lucht en marcheerde op Harrison af. Ze bleef vlak voor hem staan en zette haar hand in haar zij. Ondanks dat ze eruitzag als een half verzopen kat, keek ze hem uitdagend aan met een afstandelijke, statige houding.

‘Neemt u mij niet kwalijk. Kent u toevallig ene heer Fredrick Lennox?’

Hij zette zijn voeten breed neer en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Ja, die ken ik warempel.’

‘Zou u me kunnen vertellen waar hij woont?’

‘Ja, dat zou ik zeker kunnen.’

Ze wachtte, maar hij bleef zwijgen.

‘En?’

‘En wat?’ vroeg hij.

‘Gaat u het me niet vertellen?’

‘Nee.’

Ze gooide haar handen in de lucht. ‘Lieve help, waarom niet?’

‘Het gaat er niet om of ik het u *kan* vertellen, maar of ik het *wil* vertellen, en ik wacht eerst op een net bedankje.’

‘Een bedankje?’ Ze proestte. ‘Waarvoor?’

‘Voor het redden van uw dwaze leven.’

Ze perste haar lippen boos op elkaar en hij kon haar hersenen bijna horen kraken over de vraag wat ze aan de ene kant wilde, maar aan de andere kant nodig had. Achter hem duurde het lawaai van de beukende golven voort, slechts onderbroken door het krijsen van een zeemeeuw. Haar armen verstijfden tot rechte stokjes langs haar zijden. ‘Goed. Dank u.’ Ze balde

haar handen tot vuisten en zette ze in haar zij. ‘Wilt u het me dan nu vertellen?’

Hij trok een wenkbrauw op en genoot van de twee rode vlekken op haar wangen. ‘Waarvoor word ik precies bedankt?’

Haar ogen schoten vuur en ze gromde iets wat hij boven het beuken van de golven uit niet kon horen. Harrison slikte een lach in. Dit kon het bederven van zijn laarzen weleens waard worden.

Ze blies lang uit. ‘Dank u voor het redden van mijn leven.’

Hij boog licht. ‘Graag gedaan.’ Hij ploeterde door het zand en bukte om zijn hoed en jasje op te rapen. In plaats van ze aan te trekken, drapeerde hij zijn jasje over zijn linkerarm en hield zijn hoed in zijn hand.

‘Nou?’ Ze liep achter hem aan. ‘Gaat u het me niet vertellen?’

‘Hij woont bij Tamarind Bay.’

‘Kan ik een rijtuig huren om ons erheen te brengen?’

Hij wees naar een vervoersmiddel bij de weg. ‘Daar staat er een. Ga erheen en maak het u gemakkelijk, dan komt er zo iemand bij u.’

Ze hield haar hoofd schuin en keek hem aan. ‘Dank u... eh... goedendag, meneer...?’

‘Wells. Harrison Wells.’

‘Goedendag, meneer Wells.’

Ze zette haar hoed recht, haalde haar tante op en ging op weg in de richting van de open wagen. Haar natte jurk plakte aan haar huid en onthulde een mooi figuur en een aantrekkelijke zwaai van haar heupen. Harrison maakte zijn blik los.

In het water kwam een uitbarsting van bubbels aan de oppervlakte toen de laatste van de drijvende hutkoffers onder water verdween. De wind striemde zijn jasje en hij trok het aan. Er waren maar een paar dikke wolken aan de horizon, maar er was vast en zeker storm op komst.

Roze jurken, witte stranden en een wervelende romance

1814. Georgia Lennox heeft de tijd van haar leven tijdens het uitgaansseizoen van de Londense society. Ieder moment verwacht ze een aanzoek van een respectabele jongeman. Maar dan krijgt ze ineens bericht van haar vader, die zes jaar geleden naar het Caribische eiland Nevis is vertrokken. Hij is doodziek en vraagt om haar hulp. Daar kan ze niet onderuit.

Enmaal op Nevis aangekomen blijkt dat de plaatselijke schoolmeester, Harrison Wells, degene was die Georgia namens haar vader om hulp vroeg. Na de dood van zijn vrouw is Harrison het Britse rumoer ontvlucht op zoek naar rust. Op Nevis heeft hij die gevonden.

Georgia en Harrison hebben alle schijn tegen: zij is tegen haar zin op het eiland beland en zit niet op een gewone schoolmeester te wachten, hij rouwt nog om zijn overleden vrouw. Maar of de liefde daar rekening mee houdt...

Het geheim van de hertog is het debuut van Lorri Dudley en meteen het eerste deel in een nieuwe serie: *De Caribische eilanden*. Dudley creëert levensechte personages in een omgeving waar je als lezer heerlijk bij kunt wegdromen.

NUR 342

ISBN 978 90 297 3322 9

9 789029 733229

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT